

Oikeustapauskokoelma

Asia C-405/10 Rikosoikeudenkäynti, jossa vastaajana on QB

(Amtsgericht Bruchsalin esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

Ympäristönsuojelu – Asetukset (EY) N:o 1013/2006 ja (EY) N:o 1418/2007 – Jätteiden siirtojen valvonta – Kielto viedä käytettyjä katalyysaattoreita Libanoniin

Tuomion tiivistelmä

Ympäristö – Jätteet – Jätteiden siirrot – Jätteiden vienti hyödynnettäväksi – Vienti maihin, joihin ei sovelleta OECD:n päätöstä jätteiden maan rajan ylittävien siirtojen valvonnasta

(Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 1013/2006 36 artiklan 1 kohdan f alakohta ja 37 artikla; komission asetukset N:o 1418/2007)

Jätteiden siirrosta annetun asetuksen N:o 1013/2006 36 artiklan 1 kohdan f alakohdan ja 37 artiklan säännöksiä, luettuina yhdessä asetuksen N:o 1013/2006 liitteessä III tai IIIA lueteltujen tietyntyyppisten jätteiden viennistä hyödynnettäväksi maihin, joihin ei sovelleta OECD:n päätöstä jätteiden maan rajan ylittävien siirtojen valvonnasta, annetun asetuksen N:o 1418/2007, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 740/2008, säännösten kanssa, on tulkittava siten, että hyödynnettäväksi tarkoitettujen jätteiden, joiden koodina on asetuksen N:o 1013/2006 liitteessä V olevan 1 osan luettelossa B mainittu B1120, vienti Euroopan unionista Libanoniin on kielletty.

Kuten kyseisen koodin maininta otsikon ”Libanon” alla asetuksen N:o 1418/2007 liitteen sarakkeessa a osoittaa, Libanonin viranomaiset ilmoittivat virallisesti komissiolle sen asetuksen N:o 1013/2006 37 artiklan 1 kohdan nojalla lähettämään tiedusteluun antamassaan vastauksessa, että tällaisten jätteiden siirto unionista Libanoniin niiden hyödyntämiseksi kyseisessä kolmannessa maassa oli kielletty.

Tätä tulkintaa, joka on ainoa unionin säännösten tavoitteiden mukainen tulkinta nyt käsiteltävässä asiassa, ei voi asettaa kyseenalaiseksi se, että luokka B1120 mainitaan Libanonin osalta myös asetuksen N:o 1418/2007 liitteen sarakkeessa d.

Kysymys siitä, ovatko nyt kyseessä olevat unionin oikeuden säännökset näissä olosuhteissa riittävän selkeitä, jotta ne voivat muodostaa kansallisen rikosoikeuden mukaisen tunnusmerkistön nullum crimen, nulla poena sine lege -periaatteen mukaisesti, joka on erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdassa ilmaistu unionin yleinen oikeusperiaate, jota jäsenvaltioiden on noudatettava silloin, kun ne säätävät rangaistuksen seuraamukseksi unionin oikeuden säännösten ja määräysten rikkomisesta, kuuluu kansallisen tuomioistuimen harkintavallan piiriin.

(ks. 35, 38, 41 ja 47–49 kohta sekä tuomiolauselma)